

Arrest

nr. 157 640 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 1 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 3 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 september 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 6 februari 2015 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart als een familielid van een Belgisch onderdaan, in het bijzonder als een descendent ten laste van haar Belgische stiefvader.

1.2. Op 3 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 7 augustus 2015. De motieven van de beslissing gaan als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2015 werd ingediend door:

Naam: T. (...)

Voornaam: T. (...)

Nationaliteit: Mongolië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: U. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 14 tot 3e, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd. de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attest OCMW Boom dd. 05.03.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun genoot. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- rekeninguittrekzels KBC Compactrekening, op naam van de referentiepersoon en een derde (moeder van betrokkene) dd. 12.06.2012, 02.07.2013, 08.07.2013 en 23.05.2014 waaruit blijkt dat er enerzijds geld werd overgeschreven naar een andere Belgische rekening (ook op naam van de referentiepersoon en een derde), en er anderzijds bepaalde sommen cash werden opgenomen. In zijn (ongedateerd) begeleidend schrijven stelt de advocaat van betrokkene dat deze sommen cash werden overhandigd aan betrokkene door haar moeder, tijdens haar reizen naar Mongolië. Dit zou moeten blijken uit het voorgelegde reispaspoort met in- en uitreisstempels van deze laatste. Echter, uit dit stuk blijkt weliswaar dat de moeder van betrokkene naar Mongolië reisde en hier telkens ongeveer een maand verbleef, maar er werd niet aangetoond dat zij betrokkene op deze reizen ontmoette, noch dat de afgehaalde sommen effectief aan betrokkene werden overhandigd. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

-attest van de 'General Authority for State Registration Real Estate Rights registration Department Bayonzurkh District Registration Department' dd. 15.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Mongolië. Dit attest zegt echter niets over eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, inkomsten uit arbeid, ...), en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, eerste lid, 3°, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Artikel 40bis, §2, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit de aangehaalde wetteksten inzake de motiveringsplicht blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden opgemerkt dat:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan bovenstaande vereisten wordt niet voldaan door de bestreden beslissing.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Meerbepaald wordt gesteld:

“Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”

Deze zienswijze is in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit geen enkel element van deze bepaling volgt dat de afhankelijkheidsrelatie (het ‘ten laste zijn’) reeds diende te bestaan in het land van herkomst of origine.

De voorwaarde van het ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

Het is hierbij voldoende dat het familielid van de EU-burger ten laste is in het gastland. (DENYS, L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, Kortrijk, UGA, 2012, p. 203)

In casu verbleef verzoekster bij de indiening van de aanvraag al enige tijd bij haar moeder en stiefvader (de referentiepersoon) in België en woont zij bij hem in.

Door bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag uit te gaan van de voorwaarde van een reeds in het herkomstland bestaande afhankelijkheidsrelatie, schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de door verzoekster voorgelegde documenten, zoals rekeninguittreksels en het paspoort van haar moeder met in- en uitreisstempels die haar reizen naar Mongolië aantonen, niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoekster in de periode voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Zoals werd toegelicht in het schrijven van de advocaat van verzoekster dat de indiening van de stukken begeleidde, was het praktisch bijzonder moeilijk en duur om de financiële steun van de referentiepersoon uit België via bankoverschrijving of geldverzending (Western Union ed.) te doen.

Aangezien de moeder van verzoekster regelmatig naar Mongolië reisde om aldaar haar dochter te bezoeken, werd het geld afgehaald van de rekening van de referentiepersoon en door verzoeksters moeder meegenomen naar Mongolië alwaar het aan verzoekster werd overhandigd.

Verzoekster merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing niet betwist dat er gelden werden afgehaald van de rekening van de referentiepersoon, noch dat de moeder van verzoekster naar Mongolië reisde en daar telkens ongeveer een maand verbleef.

Evenwel wordt in vraag gesteld of moeder en dochter elkaar tijdens die reizen in Mongolië hebben ontmoet en of het geld daadwerkelijk aan verzoekster werd overhandigd.

Deze motivering is niet redelijk.

Waar wordt aanvaard dat de moeder van verzoekster meermaals naar Mongolië reisde en er gedurende een maand verbleef, en bovendien wordt aangetoond dat sommen geld van de rekening van de referentiepersoon werden afgehaald, mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij elkaar ook hebben ontmoet en dat het geld, als financiële steun, aan verzoekster werd overhandigd.

Het is onredelijk om van verzoekster te eisen dat zij het bewijs zou leveren van ontmoetingen met haar moeder, dan wel van de inontvangstname van de betreffende gelden.

Bezwaarlijk kan worden verwacht dat een dochter een kwitantie ondertekent wanneer zij geld van haar moeder overhandigd krijgt.

Bovendien merkt verzoekster op dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat het ‘ten laste’ zijn wordt bewezen middels stortingen of overschrijvingen van geld.

De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt dan ook kennelijk onredelijk.”

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden onderzocht in het licht van artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund, en die verzoekende partij overigens ook geschonden acht.

2.4. Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...)beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(...)”

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“(...)”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische stiefvader.

2.5. Volgens verzoekende partij is de stelling dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen haar en de referentiepersoon in het land van herkomst om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd, in strijd met hetgeen bepaald wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit geen enkel element van deze bepaling volgt dat de afhankelijkheidsrelatie reeds diende te bestaan in het land van herkomst of origine. De voorwaarde van het ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag. Het is hierbij voldoende dat het familielid van de EU-burger ten laste is in het gastland. Hierbij preciseert verzoekende partij nog dat zij bij het indienen van haar aanvraag om gezinshereniging al enige tijd bij haar moeder en stiefvader in België woonde.

2.6. De Raad mag verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn. Wat betreft de interpretatie van het begrip

“ten laste”, kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Waar verzoekende partij betoogt dat uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de descendent reeds in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat uit het voormelde arrest Jia – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat een descendent in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid, m.n. de noodzaak aan materiële steun, reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde de voorwaarde in voormeld artikel dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon (zie in deze zin ook RvS 12 december 2013, nr. 225.447).

2.7. Verzoekende partij gaat in tweede instantie niet akkoord met de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond in het verleden in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon. Zij acht het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorgelegde rekeninguittreksels niet heeft aanvaard als voldoende bewijs van het bestaan van een afhankelijkheidsband in het land van herkomst. Zij verwijst dienaangaande naar het begeleidend schrijven van haar raadsman, waarin toegelicht wordt dat het praktisch bijzonder moeilijk en duur was om het geld te verkrijgen via “*bankoverschrijving of geldverzending*”. Aangezien haar moeder regelmatig naar Mongolië reisde om haar te bezoeken, werd het geld afgehaald van de rekening van de referentiepersoon om het vervolgens aan haar te overhandigen. Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat er gelden werden afgehaald van de rekening van de referentiepersoon, noch dat haar moeder naar Mongolië reisde en daar telkens ongeveer een maand verbleef. Deze gegevens in acht genomen, kan volgens verzoekende partij in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoekende partij haar moeder in Mongolië heeft ontmoet en dat het geld haar, als financiële steun, werd overhandigd. Verzoekende partij stipt aan dat het onredelijk is om te vereisen dat zij het bewijs zou leveren van de ontmoetingen met haar moeder, dan wel van de effectieve in ontvangstname van de betreffende gelden. Hierbij wordt opgemerkt dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat het “ten laste” zijn, wordt bewezen middels geldoverschrijvingen.

2.8. De Raad benadrukt vooreerst dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, zoals verzoekende partij eveneens insinueert in haar verzoekschrift, aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -

appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, neemt echter niet weg dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie.

2.9. Om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde verzoekende partij vier rekeninguittreksels neer van een bankrekening op naam van de referentiepersoon en de moeder van verzoekende partij d.d. 12 juni 2012, 2 juli 2013, 8 juli 2013 en 23 mei 2014, waaruit blijkt dat er enerzijds geld werd overgeschreven naar een andere Belgische rekening ook op naam van de referentiepersoon en de moeder van verzoekende partij en er anderzijds bepaalde sommen cash werden opgenomen. Het gaat om de volgende bedragen: 1500 euro, 240 euro, 500 euro en 600 euro. In het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoekende partij wordt dienaangaande het volgende toegelicht: *“De gelden werden door de referentiepersoon cash van zijn rekening afgehaald en vervolgens door de moeder van cliënte meegenomen wanneer deze haar dochter ging bezoeken in Mongolië. De reden voor deze werkwijze was dat een verzending via bijvoorbeeld Western Union te duur zou uitvallen en dit ook praktisch nogal moeilijk was. Derhalve legt cliënte naast de bewijzen van afhaling van de gelden ook kopie voor van het paspoort van haar moeder met vermelding van de in- en uitreisstempels.”* In het administratief dossier bevindt zich tevens een kopie van het paspoort van de moeder van verzoekende partij, met de betreffende in- en uitreisstempels. Tevens wordt een attest van de *“General Authority for State Registration Real Estate Rights registration Department Bayonzurkh District Registration Department”* voorgelegd.

De gemachtigde beoordeelt deze stukken als volgt:

“-rekeninguittreksels KBC Compactrekening, op naam van de referentiepersoon en een derde (moeder van betrokkene) dd. 12.06.2012, 02.07.2013, 08.07.2013 en 23.05.2014 waaruit blijkt dat er enerzijds geld werd overgeschreven naar een andere Belgische rekening (ook op naam van de referentiepersoon en een derde), en er anderzijds bepaalde sommen cash werden opgenomen. In zijn (ongedateerd) begeleidend schrijven stelt de advocaat van betrokkene dat deze sommen cash werden overhandigd aan betrokkene door haar moeder, tijdens haar reizen naar Mongolië. Dit zou moeten blijken uit het voorgelegde reispaspoort met in- en uitreisstempels van deze laatste. Echter, uit dit stuk blijkt weliswaar dat de moeder van betrokkene naar Mongolië reisde en hier telkens ongeveer een maand verbleef, maar er werd niet aangetoond dat zij betrokkene op deze reizen ontmoette, noch dat de afgehaalde sommen effectief aan betrokkene werden overhandigd. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

-attest van de 'General Authority for State Registration Real Estate Rights registration Department Bayonzurkh District Registration Department' dd. 15.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Mongolië. Dit attest zegt echter niets over eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, inkomsten uit arbeid, ...), en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”

2.10. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift opnieuw naar de rekeningafschriften, het begeleidend schrijven van haar raadsman en de in- en uitreisstempels in het kopie van het paspoort van haar moeder, en zij wenst te benadrukken dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat haar moeder haar deze afgehaalde sommen heeft overhandigd tijdens haar verschillende bezoeken in Mongolië. De vereiste dat zij het bewijs zou leveren van de ontmoetingen met haar moeder, dan wel van de effectieve in ontvangstname van de betreffende gelden, is niet redelijk.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met al de voorgelegde stukken. De gemachtigde kwam echter op basis van de voorgelegde bewijzen tot de vaststelling dat niet afdoende wordt aangetoond dat verzoekende partij in haar land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon. De vaststelling dat de link tussen de afgehaalde sommen geld en de bewering van verzoekende partij dat zij in haar land van herkomst materieel werd ondersteund door de referentiepersoon niet kan worden hardgemaakt, vindt steun in het administratief dossier. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat inderdaad een viertal keer een – al dan niet aanzienlijke – som geld werd afgehaald van de zichtrekening op naam van de referentiepersoon en dat de moeder van verzoekende partij tussen 2012 en 2014 een drietal keer is teruggekeerd naar haar land van herkomst,

Mongolië waar zij telkens ongeveer een maand heeft verbleven. Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat de moeder van verzoekende partij haar in Mongolië heeft ontmoet en dat zij haar deze sommen effectief heeft overhandigd. De uitleg in het begeleidend schrijven van de raadsman doet geen afbreuk aan deze vaststelling, daar het enkel niet-gestaafde verklaringen betreft van deze laatste. Dat de gemachtigde vervolgens besluit dat verzoekende partij *“onvoldoende [heeft] aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon”* komt de Raad niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor.

Dat verzoekende partij een eigen beoordeling heeft van de voorgelegde documenten en overtuigd is dat deze redelijkerwijze volstaan als bewijs van haar bewering dat zij reeds in haar land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon, toont niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde te dezen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Waar verzoekende partij tot slot nog bemerkt dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat het *“ten laste”* zijn dient te worden bewezen middels stortingen of overschrijvingen van geld, wijst de Raad er nogmaals op dat het feit dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, niet wegneemt dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond financiële steun te hebben ontvangen in haar land van herkomst.

2.11. Tot slot wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt vastgesteld dat het *“attest van de 'General Authority for State Registration Real Estate Rights registration Department Bayanzurkh District Registration Department' dd. 15.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Mongolië”* echter niets zegt over eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene in Mongolië, zodat dit document dan ook niet kan worden aanvaard als een afdoende bewijs van onvermogen. De bevinding dat verzoekende partij evenmin heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn – een vaststelling op basis waarvan de gemachtigde, samen met de conclusie dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon, tot het besluit komt dat niet afdoende wordt aangetoond dat verzoekende partij effectief ten laste was en is van de referentiepersoon – wordt niet betwist noch weerlegd in het verzoekschrift en wordt dan ook onverminderd gehandhaafd.

Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij weliswaar een attest van het OCMW te Boom dd. 05.03.2015 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun genoot, maar dat er geen attest voorgelegd werd op naam van de referentiepersoon. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt tevens niet betwist, zodat de gemachtigde redelijkerwijze kon besluit dat *“niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen van de Belgische staat”*.

In het licht van de vaststellingen dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen van de Belgische staat, kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende [blijkt] dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon”*.

2.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van de voormelde artikelen wordt aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.13. In een tweede middel wordt de schending aangehaald van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel gaat als volgt:

“Verzoekster meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat haar het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer kan samenblijven met haar stiefvader en moeder.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoekster, nu er immers in casu geen betwisting is over het feit dat verzoekster op heden met haar moeder en stiefvader samenwoont en met hen op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken.

Verzoekster een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoekster, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoekster nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing deze heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

2.15. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet als een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in beginsel een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt verder dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 76).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, het samenwonen, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er *in casu* sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

2.16. In het licht van wat is uiteengezet in punten 2.14. en 2.15., gaat de Raad vooreerst na of er op het moment van de bestreden beslissing bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig waren die wijzen op een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig feitelijk gezinsleven tussen verzoekende partij, haar moeder en Belgische stiefvader waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Te dezen merkt de Raad op dat verzoekende partij een uiterst summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt. Verzoekende partij haalt in het verzoekschrift enkel aan dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betekent dat zij “*niet langer kan samenblijven met haar stiefvader en moeder*” en dat zij “*op heden met haar moeder en stiefvader samenwoont en met hen op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken*”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij, die reeds 28 jaar is, alleenstaande is en geen kinderen heeft. De Raad stelt verder, samen met de verwerende partij in de nota met opmerkingen, vast dat een scheiding tussen verzoekende partij en haar moeder, die in 2011 gehuwd is in België, terwijl verzoekende partij pas in 2014 naar België is gekomen, zich in het verleden reeds heeft voorgedaan. Uit wat wordt besproken onder het eerste middel blijkt dat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende [blijkt] dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon*”. In andere woorden: een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden en heden tussen verzoekende partij en haar moeder en Belgische stiefvader wordt niet aangetoond.

Met een loutere verwijzing naar de samenwoont met haar stiefvader en moeder, en de stelling dat zij met hen “*op stabiele wijze een effectief gezin vormt*”, toont verzoekende partij niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar stiefvader en moeder die anders zijn dan de normale affectieve banden. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Belgische stiefvader en moeder, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar moeder en stiefvader niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift verder niet uiteen dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat zij de normale affectieve banden met haar stiefvader en moeder elders normaal en effectief uitbouwt en verderzet. Zij toont middels haar zeer summier betoog niet concreet aan op welke wijze de normale affectieve banden tussen haar, haar moeder en stiefvader daadwerkelijk worden verbroken bij een terugkeer naar het land van herkomst. Integendeel, de eerdere scheiding heeft verzoekende partij niet belet om de normale affectieve banden in stand te houden. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de moeder van verzoekende partij tussen 2012 en 2014 een drietal keer is teruggereisd naar Mongolië. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen verzoekende

partij in staat stellen om bij terugkeer in nauw contact te blijven met haar stiefvader en moeder en de normale affectieve banden verder te onderhouden (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze stand van zaken aldus niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES